

„Paměť“ interní a „externí“

Vše, co se vskutku děje a stane, nechává po sobě jakousi stopu. Ta stopa může být dvojího typu, vnitřní a vnější (interní a externí). Externí stopa je jakýmsi dosvědčením, že se tady v minulosti něco stalo, co po sobě tuto stopu zanechalo (v této obecnosti nezáleží na tom, jak výmluvná a interpretačně využitelná ta stopa je). Ale aby taková stopa mohla nejen vzniknout, ale aby mohla nějaký čas přetrvávat a být rozpoznatelná, čitelná, interpretovatelná, musí tady dojít k jakési „spolupráci“ toho, co stopu po sobě zanechalo, s tím, v čem nebo na čem ji zanechalo. A právě tato nutnost spolupráce toho, co stopu způsobilo, s tím, co se účastní toho, aby ta stopa nějaký čas vydržela, tedy co tu stopu jaksi (aktivně) „uchovává“, nás vede k tomu, abychom uvažovali také o tzv. stopách interních, vnitřních, ať už záměrně nebo nezáměrně ustavovaných a udržovaných. Tak jako vlhká, měkká půda lépe spolupracuje na „zanechání“ stop nějakého zvířete nebo člověka, zatímco suchá skála nespolupracuje takřka vůbec, takže téměř vše zůstává na chodci a jeho obuvi (nebo nohách), zda na sobě ještě nesou něco z jiného prostředí, tak lze odlišovat i některé formy vnitřní /interní) paměti jako účinnější od jiných jako nedostatečných nebo málo dostačujících.

(Písek, 121029-2.)